

— Нѣма нужда, Одетъ. Съобщете да впрегнатъ кочията ми. Искамъ сама да се помоля предъ иконата на Хегемона.

Тамъ, предъ ясния взроъ на Чудотвореца, Мария искаше да подири за последенъ пжтъ подкрепа и сила за да изпълни клетвата си. Сякашъ дирѣше и най-дребния поводъ за да отложи съ още нѣколко мига кобната стжпка.

Затова камбанитѣ на Свети Димитъръ бѣха прозвучали за ухото ѝ съ надежденъ, спасителенъ зовъ. Тя бѣ намѣрила причина да отстрани за кжсо време сждбата, която виснѣше като остъръ мечъ надъ главата ѝ. Неумолима.

Въ рання здраченъ часъ улицитѣ бѣха почти праздни. Людетѣ още спѣха, морни отъ веселбитѣ и тържествата на предния день. Къмъ градскитѣ порти се точеха стадата на знатнитѣ патрици, които отиваха на паша. Изправенъ предъ вратата на дюкянчето си нѣкой оржжейникъ лѣскаше готова за проданъ ризница или сабя. Седнали предъ кръчмитѣ войници, монаси и странници разговаряха за помирението на императора съ Биандрате, за хубостята на императрицата, за младия кралъ Димитрий, за благоволенieto на кралица Маргарита къмъ ромеитѣ. Тукъ-таме се мѣркаха подранили търговци, които носѣха натоварена върху мулета стока: платове, конци, бои, шишенца съ уханна вода.

Църквата на Великия хегемонъ се издигаше срѣдъ кипарисови градини, въ които тихо отекваше ромона на многобройнитѣ водоскоци.

Небето бѣ тѣй бледо и въздухътъ тѣй бистъръ, както въ оная сутринь, когато Мария бѣ отишла да се помоли предъ гроба на баща си, преди заминаването за Константинополъ. Нѣмаше още три години отъ тогава, а ѝ се струваше цѣла вѣчностъ, сякашъ хиляди години бѣха минали откакъ се бѣ отдѣлила отъ родината си.

Тя се отправи къмъ гроба на Светия Чудотворецъ, прострѣ се въ дълбокъ поклонъ предъ голѣмитѣ мраморни плочи, украсени съ сребро и скжпи камъни. Следъ това дигна очи къмъ иконата. И потръпна.